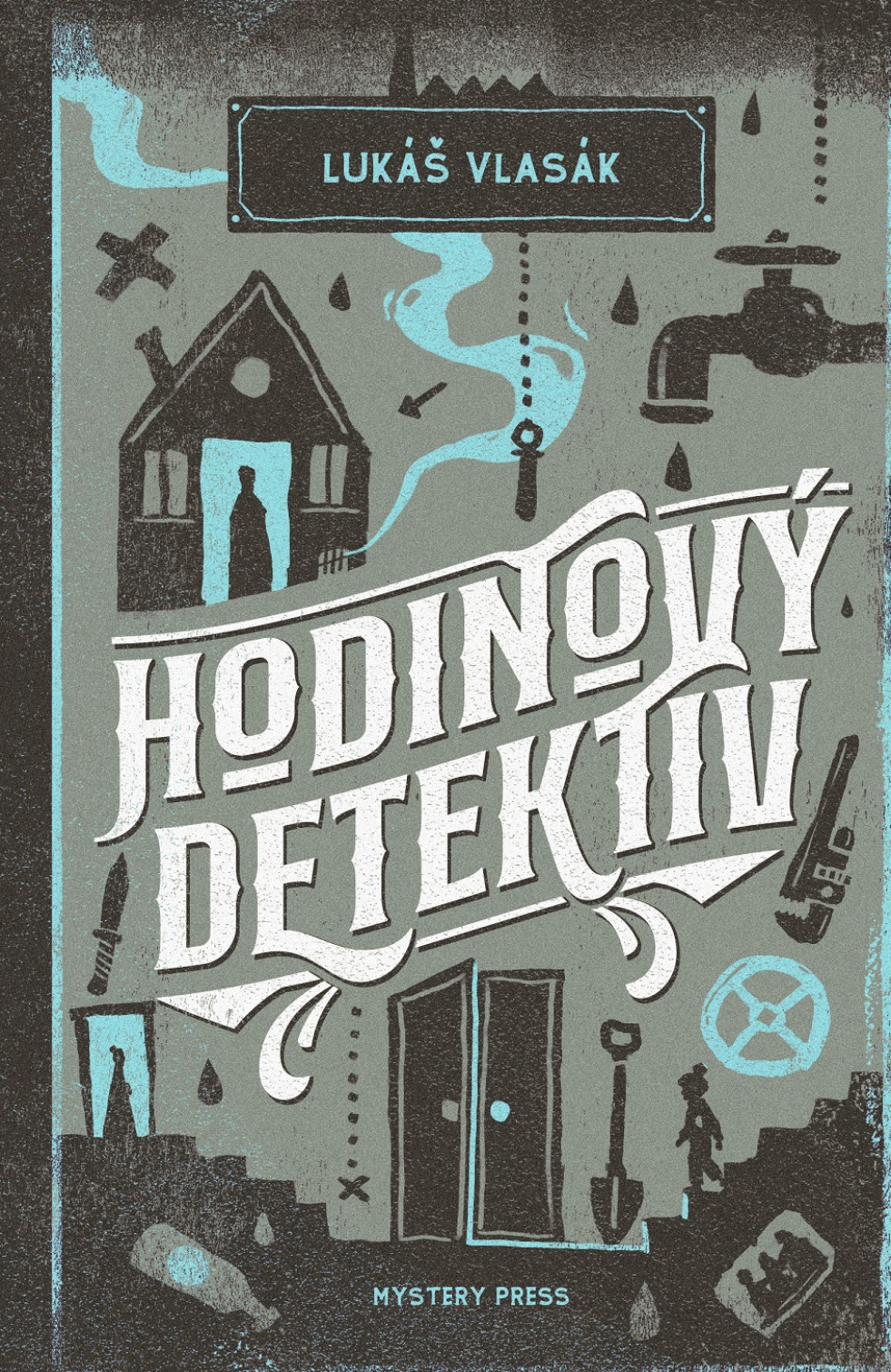

LUKÁŠ VLASÁK

HODINOVÝ DETEKTIV

MYSTERY PRESS

LUKÁŠ VLASÁK

HODINOVÝ DETEKTIV

MYSTERY PRESS

2026

Všechny osoby románu jsou vymyšlené a za jejich jednání autor neodpovídá. Právě tak i místa, kde se děj odehrává, a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Lukáš Vlasák, 2026
Book Design © Martin Stehlík, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-223-6 (PDF)

*Babičce z Horní Dubiny,
která mě jako malého nechala
koukat na detektivky*

PRVNÍ ČÁST

*Když na svatého Mikuláše prší,
zima hodně lidí zkruší.*

1.

SOBOTA 6. PROSINCE

Ještě včera se tudy procházeli falešní vousáči s mitrou na hlavě. Při pohledu na kapličku ověšenou blikajícími světýlky by se epileptik pokřižoval. *Vánoce, Vánoce přicházejí.* Musel jsem zastavit za fungl novým elektromobilem parkujícím na rezervačce. Doufal jsem, že jeho majitel nebude brzo odjíždět.

Vystoupil jsem z firemního auta před jedinou zahrádkou, která nehrála všemi barvami. Naopak se blaženě rochnila ve tmě, pokud jsou něčeho takového zahrady schopné. Po listopadových slotách s sebou prosinec přinesl nečekané oteplení a s ním podvečerní deště, a tak se dům Michlových halil do atmosféry spíš dušičkové než adventní. Vypadal, že mu to nevadí. Připomínal mi místo, kde jsem vyrostl. Dům, kde se víc mlčí, než mluví. *Zpívejme, přátelé.*

Zabouchl jsem dveře a ve ztemnělém okénku zahlédl svůj odraz jako v zrcadle. V kuželu světla pouliční lampy jsem si zkontroloval vizáž. Chtěl jsem působit tak, jak očekávají – jako z facebookové reklamy, na

jejímž základě mě kontaktovali. Srovnal jsem si červený puntíkový šátek pod krkem. Tak, to by snad stačilo, nebudu to přehánět.

Přešel jsem dozadu, vytáhl z kufru brašnu a hodil si ji přes rameno. Od její tíhy už jsem tam měl vytlačený důlek. Toníkova zásada byla brát vždycky všechno rovnou, ne se imrvére vracet do auta. Nevýhrál jsem nohy v bingu, říkával; a já se držel jeho příkladu.

Zamířil jsem k brance. Nikde žádný zvonek. Jenom na plaňkách z plastu imitujícího dřevo visela chromovaná poštovní schránka. Se separé přihrádkou na letáky a cedulkou s krasopisně nadepsaným jménem: Karel Michl. Nic víc. Žádní další členové rodiny. Žádná Žaneta, kterou jsem zatím znal jen po hlase. Jako by dům patřil jedinému člověku a ostatní u něj byli v nájmu.

Branka byla odemčená. Mokrý klika mě zastudila do dlaně a pozvala dál. Jak jsem se blížil k hlavním vchodovým dveřím, doufal jsem, že aspoň za jedním z oken uvidím světlo, ale všude bylo zhasnuto. Snad na mě nezapomněli? Sice jsem svou návštěvu párkrát odložil, ale nechat mě táhnout se sem zbytečně v sobotu večer, to by byla krutá pomsta. Já se pokaždé omluvil s předstihem a o Toníka jako o nabízeného náhradníka Žaneta Michlová nestála. Že prý to tak nehoří a ráda si počká na mě, když mě zná, viděla mě přece na internetu. Dočkala se. Zvonek jsem našel až u dveří.

Rušit ticho na předměstí mi připadalo nepatřičné. Zhluboka jsem se nadechl a stiskl tlačítko. Neozvalo se vůbec nic, jen o tři parcely dál zaštěkal pes, ale

divil bych se, kdyby to souviselo. Rozhlédl jsem se po zahradě, kdosi ji vzal krutě nakrátko. V posekaném trávníku se černaly koláče hlíny, z ostříhaných levandulí a hortenzií zbyli mrzáčci. Věděl jsem kulový, jestli je to teď v prosinci správně. Jako zahradníka si mě dosud nikdo nenajal. Pokrčil jsem rameny a prubnul zvonek ještě jednou.

Zaposlouchal jsem se pozorně, v nitru domu se spustila jakási tlumená melodie. A pak hurá – mléčné sklo ve dveřích zesvětlovalo. Přísvit, příslib.

Za dveřmi se ozvaly šouravé kroky a otáčení klíče v zámku. Otevřely se na škvíru. Jako první vykoukly nehty s odřeným lakem. „Kájo? To jsi ty?“

„To bude omyl, paní Michlová. Já jsem Marcel. Marcel Oreba. Mluvili jsme spolu po telefonu, měl jsem dorazit na půl šestou, říkáte jste, že to už doma...“

„Ach ano, jistě, samozřejmě. Pojdte dál. Jsem ráda, že jste konečně dorazil. A moc oceňuju, že jste přijel takhle navečer.“

„Já stejně dřív nemohl. Vyhovuje mi to, musel jsem počkat na manželku, abych jí předal syna.“

Chápavě přikývla, otevřela dokožán, ustoupila a já vešel do předsíně. Vedle botníku ležela rohožka, vyzul jsem se a položil na ni svou pracovní obuv – světle hnědé kožené farmářky. Ať si módní policie říká, co chce, na pozdní podzim jsou ideální do města i do přírody.

„Pantofle?“

„Jestli vám to nevadí, tak to zvládnou radši bez,“ pousmál jsem se a rozhlédl. Z předsíně jsem mohl nakouknout třemi směry. Vpravo se šlo do obýváku,

vlevo do kuchyně. Průchody bez dveří. Přímo přede mnou stoupalo schodiště do patra, těsně vedle něj byly zavřené menší dveře, tipnul bych si, že do sklepa. Svítlo se pouze v předsíni, takže zbytek interiéru se ztrácel ve tmě. Byl to ten druh tmy, ve kterém tušíte nábytek i lidi, ale zároveň nemáte za mák chuť si jejich přítomnost ověřovat. Nervózně jsem přešlápl. „Takže?“

Paní Michlová sesbírala pohled odkudsi z podlahy. Od první chvíle mi připadala duchem nepřítomná. Dlouho nic neříkala.

Byla zhruba ve věku mé matky. Připadala mi jako žena, která kdysi, snad, před patnácti dvaceti lety měla představu o tom, co je v módě a šik, ale měnící se trendy ji rychle předběhly, aniž by se jí to ráčily oznámit. Barva její kůže byla nezdravě vybledlá, čímž stíny pod očima, které měly zakrýt povislou pleť, vynikly ještě víc. Na sobě měla legíny se vzorem džungle a halenku s batikovanými kruhy, ovšem ne po domáčku barvenou, nýbrž zakoupenou v butiku. Z účesu typu uzal vyklouzávaly prameny, které ztrácely sílu předstírat snahu. Na krku se jí houpal přívěsek se stromem života. Měla tendenci na něj mimoděk sahat a chytat se ho jako záchranného lana – jako by z něj čerpala energii.

„Takže – kde ji máte?“

„Ukážu vám ji,“ vyhrkla a vykročila ke kuchyni, ale sotva jsme do ní stačili nakouknout, zahrnula doprava a rozsvítla v malé místnosti. Koupelna přede mnou se zalila bílým světlem. Přimhouřil jsem oči, ale stejně jsem za lebečními kostmi ucítil bodnutí. Když bych

se do podobného zdroje díval celý den, migréna by se dostavila stoprocentně.

„Pane jo,“ vydechl jsem, jakmile jsem se rozkoukal. Díval jsem se na tu nejnevкусněji zařízenou koupelnu, na jakou jsem dosud natrefil. A taky nejméně praktickou. Na podlaze se bez ladu a skladu povalovaly rábdoby orientální koberečky z umělého plysu, stejné plysové zvěrstvo pokrývalo i dekl na záchodovém prkénku. Sedací část dopřávala velectěným trůnícím podmořské motivy lastur a korálů. Vedle delfíní hlavy, která sloužila coby držák na toaletní papír, visel háčkovaný kapsář na časopisy. Přetékal zaprášenými a pokroucenými výtisky *Útulného domova* a *Naší krásné zahrady*.

V koupelně stála naproti záchodu ještě vana kombinovaná se sprchovým koutem prostřednictvím skládací zástěny. Ze „suché“ strany byla na skle připlácnutá samolepicí folie imitující antiku. V rozích se odlepovala. Mezi žebrovanými sloupy jsem zahlédl i chudáka Poseidóna, který se snažil vypíchnout si oči trojzubcem. Jinak byla vana obestavěná desítkami lahvíček s kosmetikou nejrozumnějších značek. Pozoruhodné na nich bylo, že je někdo seřadil podle velikosti. Nejspíš měl potřebu dát řád domácnosti, která se rozsypala. Kdo asi? Zahlédl jsem jediný produkt pro pány – klasiku šampón i sprcháč dva v jednom.

„Jste doma sama?“

Ta otázka jako by ji konečně probrala ze sna. „Ano. Totiž ne. Je tady manžel. Ale ten nás rušit nebude. Odpočívá.“

Znejistěl jsem. Slovo „odpočívá“ použila, jako by šlo o někoho po nemoci anebo o domácí spotřebič, co

se přehrál. Ne o chlapa, který je hlavou rodiny, o toho, co se samojediný napsal na poštovní schránku. Zřejmě dělá na směny a teď dospává, napadlo mě.

„Určitě?“ ujišťoval jsem se. „Já vím, že jste si mě objednala vy, a máte na to plný právo. Jste suverénní klientka... Ale někdy to muži, co žijou v domácnosti, kam jsem pozvané, nelibě nesou, když se jim cizí mužskej začne montovat do... však víte.“

„Karel je s vaší činností zde plně obeznámen,“ odvětila.

„Dobře.“

Zaváhala. „Ale radši bych ho do celé věci nezapojovala. Karel – odpočívá,“ zdůraznila znovu. „Když budete něco potřebovat, obraťte se na mě, ano? Donesl jste si vlastní, ehm, pomůcky?“

Pousmál jsem se. „Ano, ovšem, já tomu tak neříkám.“ Otočil jsem se zpět čelem do koupelny a rozpráhl ruce. „Tak kde vám to teče?“ Málem jsem pro formu dodal *paninko*, ale Toník – byť nepřítomný – mi včas uštědřil mentální pohlavek, díky kterému jsem si to odpustil.

Žaneta Michlová udělala dva kroky k záchodu a ukázala do mísy. „Podívejte.“ Neviděl jsem nic, a tak dodala: „Já vím, na první pohled vypadá normálně, ale vydává divné zvuky. Jako by se sám od sebe začal po splachování napouštět. Všímám si toho hlavně v noci, kdy je tu naprosté ticho a stoprocentně vím, že ho nikdo nepoužil.“

Pomyslel jsem si, že ani přes den dům Michlových nepřekypuje hlukem. „Úplná záhada,“ prohlásil jsem. „Na to já jsem specialista.“

Poklekl jsem před mísu a kolena mi vyčetla, že jsem se předtím barevným koberečkům posmíval, protože teď za ně byla vděčná. Pracovní oděv, který jsem nosil, mi umožňoval relativně volný pohyb i vkleče, vsedě, případně vleže, když na to přišlo. Klasické montérky jsem neměl rád. Radši jsem nosil cargo kapsáče v barvě khaki, které se zdálky tvářily jako turistické kalhoty. K tomu tričko s jakoukoliv dobrou kapelou od šedesátek do devadesátek, ráno naslepo nahmátnuté v prádelníku, a černou mikinu s kapucí. A samozřejmě nepostradatelný puntíkový šátek, poznávací znamení firmy. Ten jsem si teď odvázal, protože v koupelně bylo horko. Protáhl jsem ho maldem brašny, takže jeho cípy částečně zakryly nápis:

HODINOVÝ MANŽEL - PRÁCE VŠEHO DRUHU

Hypnotizoval jsem vnitřek záchodové mísy. Aha! Zdálo se mi, že se na zadní stěně zaleskl pramínek vody.

Ke cti Michlových dlužno říct, že ať už se tu o čistotu staral kdokoliv, toaletu měli vycíděnou poctivě. Štítit jsem se nemusel. Přesto byly na porcelánu stopy po vodním kameni, který měl barvu o něco tmavší než okolní běloba.

„Vidíte to?“ ukázal jsem Žanetě, která mi stále nakukovala přes rameno.

Přikývla. „Zkusila jsem všechno možné. Po pár dnech se to vždycky vrátí.“

„To proto, že tudy stéká voda. Měla jste pravdu. Koukněte, uděláme jednoduchý test.“

Odmotal jsem z delfíní tlamy kousek toaletního papíru a umístil ho dovnitř pod hranu mísy. Hned začal nasávat. „Slabě, ale přece,“ poznamenal jsem.

„Co to znamená?“

„Budu se muset podívat dovnitř,“ poklepal jsem na zazděné splachovadlo.

„To snad ne! Budete to muset vybourat?“

„Nebudu. Nikomu to neříkejte, ale já nesnáším bouřící a zednické práce. To ten prach, víte. Když to jen trochu jde, radši se jim vyhnu. Dovnitř se dá dostat. Je to sice piplačka, nic pro nešikovný pazoury, ale je tam napouštěcí ventil a pak taky vypouštěcí plovák. Vypadá to jako malá plastová raketka, která má dole manžetu, těsnicí gumový kroužek. Ten asi právě těsní blbě, a proto vám to pomalu protéká. Když voda v nádržce klesne, dopustí se na požadovanou hladinu. To budou ty zvuky, co slyšíte, i když se nesplachuje.“

„Moc tomu nerozumím,“ přiznala.

„Stačí, když mi budete věřit. Máte tu docela tvrdou vodu, co? Uvidíte, až to vyndám, jak to bude zanesený. Buď to zkusím vyčistit, nebo zejtra ráno pořídím novejš. Akorát... až to rozeberu, nepůjde splachovat. Jenom kýblem. Našla byste nějakou? Taký hadry, houbičku nebo kartáč a ocet na to čištění.“

Žaneta Michlová odběhla shánět požadované věci a nechala mě mordovat se s krytem splachovadla. Odmontoval jsem první část. Přítok vody by se měl normálně dát uzavřít přímo v nádržce, stačí plochý šroubovák, ale narazil jsem na problém. Hadička

rozervaná, těsnění zpuchřelé. Dotáhl jsem ventil, jenže stále z něj kapalo. Dál jsem šroubovák netýral, abych závit nestrhl. Poprosil jsem Michlovou, ať dá koberečky – slušně řečeno – někam do hajzlu, a obložil mísu donesenými hadry. „Budu muset na chvíli zavřít vodu v celém baráku,“ houkl jsem na ni.

„Aha.“

„Napustíte si hrnce, ať máte na vaření. A škopky na mytí. Taky necháme natéct vanu na to splachování. Zvládnete to? Jenom do zejtrka.“

„Dobře.“

Dal jsem jí na přípravu pár minut a zatím se dál věnoval průzkumu splachovacího zařízení. Typ jsem poznával a věřil si, že vím, jak ho opravit, případně nahradit.

Michlová se vrátila do koupelny. „Mám to.“

„Prima. Ukažte mi teďka, kde máte hlavní uzávěr vody. Skočím to zavřít,“ zvedl jsem se z kleku.

Žaneta mě zavedla ke dveřím do sklepa. „Hned vpravo pod schody. Potrubí je vidět, to určitě najdete.“

„Díky.“ Otevřel jsem dveře a nad úzkým kamenným schodištěm si rozsvítil. Očekával jsem klasický závan sklepní plesniviny, ale Michlovic dům opět překvapil. Zdola to vonělo po prášku na praní a ještě po něčem, co jsem nedokázal identifikovat.

Vzpomněl jsem si na hlášku z komedie o zvířecím detektivovi, kterou jsem miloval jako kluk. „Kdybych se do pěti minut nevrátil...“

„Ano?“

„Tak čekejte dál.“

2.

Vypadalo to tam suše a čistě. Ohlédl jsem se, ale Michlová už za mnou nestála. Vydal jsem se po schodech dolů.

Zatočily jednou doprava a už se přede mnou otevřel velký prostor – podsklepený musel být celý dům. Byla to úplná undergroundová klubovna, v jakých tráví čas teenageři v amerických sitcomech. Dětila se na několik sekcí – prádelní kout s pračkou a sušičkou, dílna s vestavěnou stěnou plnou plechovek od barev a ředidel, zahradní sekce s prázdnými květináči, postřikovačem na plevel a nářadím. Naproti levitovala v závěsném stojanu tři jízdní kola a pod nimi byly bedny s dalším sportovním náčiním, hokejky, brusle, helmy, chrániče, dokonce pár boxerek... Svět sám pro sebe, a to nemluvím o nespočtu krabic se starým nádobím, botami, šatstvem a vánočními dekoracemi – říkal jsem si, jestli mají vůbec v plánu je letos použít.

Věcí hafo, ovšem pokud jste tu chtěli něco najít, nebyl to problém, všechno bylo pečlivě popsáno lihovkou. Tenhle druh zdánlivého pořádku jsem znal. Člověk, který se bojí, že se mu svět rozpadá, srovná všechno v policích podle velikosti a frkne na to

popisky. Aby měl aspoň ty krabice pod kontrolou. Matka to provozovala s mými školními sešity, jež jsem neustále zapomínal a ztrácel.

Poznal jsem rukopis na krabicích. Stejný jako na schránce. Vsadil bych se, že autorem krasočar byl toho času odpočívající Karel Michl.

Napadlo mě, že můj syn Ferda by tu s radostí strávil průzkumem celé dopoledne. Musel jsem se přestat kochat. Kde že měl být ten uzávěr vody? Vrátil jsem se pod schody a ohledal zeď vpravo. Soustavu potrubí jsem našel a s ním i páku, která měla sloužit danému účelu.

Po straně byla ovšem k trubce přiražená taková obrovská skříň – almara, kam by se pohodlně vešel dospělý člověk. Mohl si tam sednout nebo i lehnout a zařídit si domácí zatemňovací komoru, kdyby si chtěl vyzkoušet terapii tmou. Žaneta na to vypadala, že ji podobné alternativy lákají.

Musel jsem skříň odšoupnout, jinak bych páku do polohy *Vypnuto* neotočil. Zapřel jsem se do dřevěné stěny a zabral. Se skřípěním poskakovala po betonové podlaze milimetr za milimetrem, až mi konečně poskytla dost místa. Jak jsem ale zahýbal konstrukcí, křídlové dveře, které byly předtím zavřené nepřiliš bytelným zamykáním, se rozevřely.

Zajímalo mě, co může být v takové bestii uloženo. Nahlédl jsem dovnitř. Do nosu mě udeřil sladce zemitý zápach. Zaražen jsem na obsah skříně hleděl. Překvapilo mě, že jsem se ve svém odhadu zase tak nesekl. Uvnitř bylo skutečně zhotoveno něco jako sezení pro jednoho člověka. Vlastně to připomínalo zpovědnici. Na primitivní dřevěné lavici byl odložený zápisník

s propiskou – z oslích uší vykukovala droboučká písmena, která vypadala jako šnečí ulity, protože měla ocásky zakroucené do spirály.

K zádům skříně někdo přišrouboval polici na odkládání věcí. Byl jednou jeden domeček a v domečku stoleček, napadlo mě. A na stolečku...

Sakra! lekl jsem se. Ležel tam podnos s věcmi, které se nedaly popsat jinak než pomůcky na kouření trávy vícero možnými způsoby. Zapalovač, papírky, filtry, balička, skleněnka. Dokonce malý osobní bong. Komparz tvořily vonné tyčinky s opiovým aroma a dřevěný stojánek s hvězdičkami. Nebyla to jednorázová schovka. Někdo si tu zařídil plnohodnotnou svatyni pro uctívání bohyně Cannabis.

Vešel jsem do skříně, abych si představil, jaké to je sedět uvnitř. Teprve teď jsem si všiml drobných nerovností ve dřevě. Přejel jsem po nich prsty. Opět spirály. Každé dvě byly spojené, takže spíš než hlemýžď připomínaly beraní rohy nebo písmeno cé, co má nahore i dole kudrlinky. Vnitřek skříně byl těmito znaky úplně posetý. Zdálo se, jako by je někdo z nudy vyškrábal do dřeva. Nožík tu žádný nebyl. Že by nehty?

Pomalů jsem vylezl a dveře za sebou zavřel. Teď už jsem si nepřál, aby tu se mnou šmejdil Ferda. Spíš jsem se otrásl z představy, že do podobné kobky se můj syn zavírá. Sám jsem se před pár lety navyváděl blbostí spojených s trávou dost a stýkal se s kdekým, a taky proto jsem to náčiní bezpečně poznal, ale takový profi kout jsem ještě neviděl.

Uvědomil jsem si, že mám otevřenou pusku, tak jsem sklapl a nasucho polkl. Voda by teď bodla, pomyslel

jsem si. Voda! Sakra, ať už jsem nahlédl pod pokličku jakéhokoliv Michlovic tajemství, neměl jsem tady co dělat. Pro tohle šmejdění si mě Žaneta nezavolala a určitě už si nahoře říká, co mi na zavření vody trvá tak dlouho.

Vydusal jsem po schodech zpět do předsíně a až tam jsem měl pocit, že se můžu zase nadechnout.

„Našel jste, co jste hledal?“ zaskočila mě Michlová otázkou, která přišla ze tmy. Vstoupila do chodby ze zhasnutého obývacího pokoje. „Byla jsem zkontrolovat manžela,“ dodala na vysvětlenou.

Nevysvětlila tím vůbec nic. Myslel jsem, že Karel Michl leží nahoře v ložnici, ne že je celou dobu tady s námi dole. Ozvalo se hluboké zakašlání a vrzání nábytku, jako by se někdo posunul na křesle. Že pán domu sedí jen pár kroků od nás a naslouchá všemu, co se tu odehrává, mi přišlo děsivé. Tma, ve které se skrýval, najednou ožila.

„Ale jo. Jo, našel,“ vykoktal jsem. „Tak já se do toho dám.“

Vrátil jsem se do přesvícené a přeplácané koupelny a znovu se sklonil k záchodu. Nedokázal jsem se soustředit, útroby splachovadla jako by se přede mnou svíjely a měnily tvary. Natáhl jsem ruce, ale prsty jako z gumy mě brněly, nezvládl jsem uchopit jedinou součástku.

Žaneta strčila do místnosti hlavu. „Nedal byste si něco k pití? Kávu, nebo něco ostřejšího? Na povzbuzení? A upekla jsem perník!“

Nervózně jsem se zakřenil. „Jen sklenku vody, díky.“

Uvolnil jsem pojistný štipec, který držel ventily splachovadla. Napouštěcí i vypouštěcí část jsem

vytáhl, byl to těžší hlavolam než ježek v kleci, a odložil do umyvadla. Oboje bylo zašedlé od vodního kamene. Na některých místech se dokonce odlupoval v oslzlých vrstvách.

Michlová mi přinesla vodu a já ji požádal o ocet a houbičku. Podala mi je k umyvadlu, kde jsem začal díly nepřítomně rozebírat a drhnout. Tušil jsem, že to bude k ničemu. Sice jsem ji nechtěl okrádat o čas, ale potřeboval jsem na chvíli zaměstnat ruce mechanickým pohybem, abych si utřídil myšlenky.

Neustále mi na mysl dotíraly obrazy sklepení. Hlavně ona almara. Zápisník. Stolička. A pak tác plný pomůcek... Co to má sakra znamenat? Komu to patří? Kdo je užívá? Není přece možné, aby o tom Žaneta Michlová ani její manžel Karel nevěděli. A že by to bylo přímo jejich, to se mi nezdálo.

Podíval jsem se na sebe do zrcadla nad umyvadlem. Oči v odraze mi připomněly mého takřka dvouletého syna Ferdu. Zdědil je po mně. Často jsem si říkal, jak asi bude vypadat, až dospěje? Bude i v příštích letech mou kopií? A až se setká s podobnými věcmi jako já, ve chvíli, kdy už ho s Violou nebudeme držet za ručičku, jak zareaguje? Doufám, že nebude mít stejné tendence podléhat svodům šikmých ploch jako jeho otec. Ve spoustě chytrých knížek o rodičovství se dočtete, že stačí dítě správně vést a dopadne to eňo ňuňo. Bohužel se neshodují na tom, co ta správná cesta je, a už vůbec se nezmiňují o tom, že někde v té rovnici je ještě třetí proměnná. Co třetí! Tisíce malých proměnných; svět, co si v jedné chvíli vašeho potomka rozebere na kousíčky a pak ho znovu

poskládá do obrazu s nejistým výsledkem. Puzzle a loterie v jednom.

Vtom mě to napadlo. Jediné možné řešení a vysvětlení, které dávalo smysl – ty věci dole patřily Michlovic potomkovi. Oni mu tam snad vybudovali bezpečnou huličskou zónu, aby ho měli pod kontrolou. Pomocná ruka pod podmínkou, že všechno bude pod dohledem. Rebelie na vodítku. Značka „děláme to pro tvoje dobro“. Moment. Jeho dobro, nebo její? Na žádný důkaz přítomnosti syna nebo dcery jsem zatím v domě nenarazil.

V zrcadle se objevila druhá hlava. „Jak to jde?“ zaskočila mě Žaneta otázkou.

Pustil jsem díly z rukou, zhluboka se nadechl a otočil se. „Je to na nic, paní Michlová. To staré splachovalo už nezachráníme. Podívejte.“ Demonstrativně jsem před ní lehoulince zpřetrhal těsnicí manžetu zespodu vypouštěcího ventilu, která evidentně dosloužila. „Budeme muset pořídit nové.“

„Jejda. A myslíte, že byste mohl sehnat ten správný typ? Já se v tom vůbec nevyznám.“

„Jasně. Hned ráno pro to zajedu a přivezu vám to sem nainstalovat. Nevím přesně, kolik to bude stát, řekl bych tak maximálně dvojku. Zatím to zaplatím já a účet vám pak přidám k faktuře.“

„Dobře. Dělejte, jak myslíte.“

„A určitě to vašemu muži nebude vadit?“

„Už jste se mě na to ptal.“

„Nezlobte se, paní Michlová.“ Přemohl jsem se a nasadil klasický tón bodrého řemeslníka, aby se necítila v ohrožení. „Chci se zeptat, vy tady s manželem bydlíte sami? V tak velkém domě? A ten sklep... fíha,

dlouho jsem neviděl, že by ho měl někdo takhle prostornej a pěkně srovnanej a zařízenej. Připadal jsem si tam jako v pokojíčku. Tak mě napadlo, no, já bejt mladej, tak je to tam dole moje království.“

„Měli jsme,“ Žaneta se zarazila a opravila, „máme syna. Káju, po manželovi. Je asi tak ve vašem věku. Kolik vám je?“

„Třicet,“ odpověděl jsem.

„Aha, tak to mladšího. Hádala jsem vám mív.“

„To bude tím, že se holím – obden, když mi to vyjde. Vousy mi rostou nepravidelně, vypadá to strašně.“

„Kájovi bude na jaře teprve čtyřiaadvacet,“ pokračovala.

Vzpomněl jsem si, co jsem dělal a kde jsem byl ve dvaceti čtyřech já. Kým jsem byl.

„Ale stejně, dole to vypadá dost dobře, byl bych tam pečeněj vařeněj. Máte to krásně zorganizovaný, popsaný krabice...“

„To víte, manžel. On má rád ve věcech pořádek.“

Během tlachání jsem pokračoval v úklidu nepotřebných částí splachovadla. Připadalo mi, že Žaneta mi o synovi víc neprozradí. Zkusil jsem to ještě jinak.

„Paní Michlová, mohla byste se mnou ještě na moment do sklepa? Potřebuju vám ukázat něco s tím hlavním uzávěrem vody. Kdyby vám náhodou do zejtrka napuštěná voda nestačila a museli jste si to zapnout. Bude to jen vteřinka.“

„Je to nutné? Myslím, že vodu si ve vlastním domě zapnout dovedeme.“

„No to je právě to, já ji skoro nemohl ani vypnout. Není tam dost místa, pojdte, já vám to předvedu.“

Neochotně mě následovala do sklepa. Pod schody jsem pokynul k potrubí.

„Vidíte, je třeba odsunout skříň, jinak se s tím nedá hejbat,“ předvedl jsem svou snahu pohnout s těžkým kusem nábytku. Jak se dřevěné desky zahýbaly, dveře almary se zase rozevřely.

„Jejda, to jsem nechtěl,“ dělal jsem, jako že to vidím poprvé. „Omlouvám se. Budete tak laskavá a zavřete si to?“

Michlová mě obešla a postavila se čelem ke skříni. Zřetelně jsem viděl, jak si její obsah prohlíží, pak se podívala na mě – stále jsem se opíral o boky almary –, aby se ujistila, že jsem si ničeho nevšiml. V tom zdánlivě netečném pohledu byla směs hanby a ještě něčeho. Touhy dělat, že se nic neděje a ono se to samo spraví. Pomalu a pečlivě zaklesla poloviny křídlových dveří do sebe a otočila klíčem v primitivním zámku. Klíč se vytáhnout nedal, a tak ho tam nechala a obdařila mě úsměvem gumové masky.

„To je všechno? Můžeme jít? My to do rána bez vody vydržíme, a kdyžby přece náhodou... Karel mi s tím pomůže.“

Tím byla diskuze stran sklepního tajemství uzavřena a mně nezbývalo nic jiného než kapitulovat. O tom, co si Žaneta myslí o obsahu skříně, jsem se nedozvěděl nic.

Vrátili jsme se do koupelny, kde jsem si posbíral svých pět vercajkových švestek.

Michlová mě vyprovodila kolem kuchyně zpátky do předsíně. Tma uvnitř obýváku funěla jako podřimující zvíře, ale stále zůstávala nehybná.

„A kde je synátor teď?“ zkusil jsem to naposled. „Pracuje? Zůstal tady v Přítokách, nebo šel do většího města? Většina mejch vrstevníků, se kterejma jsem vyrůstal, se odstěhovala minimálně do Ústí. Třeba máme společný známý.“

Žaneta Michlová se na mě smutně usmála a odpověděla na jinou otázku, než jsem jí položil. „Je vám trochu podobný.“

Vzpomněl jsem si, co řekla, když mi otevřela dveře: To jsi ty, Kájo?

„Fakt? A máte někde jeho fotku? Žádnýho rodinnýho po portrétu jsem si u vás na stěnách nevšiml.“

„Víte, ono je to složitější. Kája je taková... ztracená duše. Já říkám padlý anděl. Chytil se špatné party, to už je dávno, a já... zkusili jsme všechno možné i nemožné, ale nakonec... manžel se rozhodl, že nejlepší bude, když ho necháme jít vlastní cestou.“

Karel Michl se za Žanetou zjevil jako přízrak. „Rozhodně lepší než opičí láska, jakou jsi mu prokazovala ty.“

Michlova hlasu jsem se skoro až lekl. Nebyl hluboký ani hlasitý, spíš suchý, jakoby kozlí, nakrknutý a až takový nakyslý. No jo, už vím, koho mi připomínal. Jednoho pravicového ekonoma s knírkem, co to dotáhl až na prezidenta a posléze na nejvěrnějšího člena vlastního fanklubu. Moje máma by s ním našla společnou řeč. To ovšem znamenalo, že my dva si rozumět nebudeme a že nemám šajn, jak na něj.

„Víte, pane Orebo,“ pokračoval, „když je doma *mama hotel all inclusive*, těžko se muž postaví na vlastní nohy a učiní správná rozhodnutí.“

„Můžete mi říkat Marceli,“ napřáhl jsem k němu pravačku.

Žaneta musela uhnout, abych se k němu dostal. Stále se totiž schovával ve stínu za jejími zády, což mi přišlo trochu paradoxní vzhledem k siláckým řečem, jež vedl.

„To je v pořádku,“ odmítl nabízené potřesení. „Mně bude stačit, když opravíte ten záchod, nemusíme spolu hned hrát badminton.“

Pokrčil jsem rameny a paži si přitáhl zpět k tělu. Ohánět se proti němu pálkou jsem vážně v úmyslu neměl.

„Jsem rád, že Žaneta pochopila, že nám tu neúpí žádné ztracené duše a ty zvuky, které v noci slyšela, mají zcela racionální vysvětlení.“ Manželka sklopila oči a on pokračoval: „Vyrozuměl jsem správně, že zítra ráno to budete mít hotové?“

Přikývl jsem a sehnul se, abych si zavázal farmářky. Při té příležitosti jsem si jen letmým dotykem přes poklopec zkontroloval, že mě tu nikdo nevykastroval, protože přesně takový pocit jsem z Michla měl.

„To je dobře, pane Orebo. Zítra ráno budu v práci a ocenil bych, kdybyste manželku neobtěžoval osobními dotazy. To, kde je Kája a co dělá, s naším splachovadlem nijak nesouvisí, nemýlím se?“

Rychle jsem si v hlavě přeložil ty tři záporý jako výhrůžku. „Samozřejmě a omlouvám se, jestli jsem vám připadal dotěrný. To už je holt škola mého tatíka, po kterém jsem tohle kutilský řemeslo převzal. On je mistr nezávazného tlachání.“

Vystoupil ze stínu a ukázal žraločí úsměv. Vlasy měl jenom na skráních, ale pečlivě zastřižené, tmavé,

bez známek šedin. Napadlo mě, zda si je nedobarvuje. Knírek navzdory mému očekávání neměl, ale vousy přece jen ano. Tenká tmavá linie se mu spouštěla od spánku přes bradu až pod nos, všechno pečlivě zarovnané, na milimetry, bez jediného chloupku rostoucího mimo. Lehce propocená polokošile, domácí kalhoty, ale žádné vytahané tepláky. Kostkované papuče. Partie do albička.

„Na shledanou zítra,“ řekl jsem, nahmatl pozadu kliku a sám si otevřel.

Žaneta neřekla nic, jen téměř neznatelně mávla, jako by odháněla z batikované halenky smítko, a pak se zase chytila svého přívěsku se stromem života. Karel převzal kliku, čímž se ke mně naklonil, a já ucítil jeho kořenitou kolínskou. Čekal jsem, že mi jako správný padouch zavrčí do ucha tvrdáckou hrozbu, ale zase jsem se v něm zmýlil.

„Nashle,“ zabouchl.

Světlo v chodbičce rázem potměnlo. Dům Michlových se vmžiku ponořil do absolutní tmy. Vykročil jsem k autu a nemohl se dočkat, až se sem za pár hodin vrátím. Hodinového manžela tady potřebují jako sůl. A navíc to vypadalo na začátek báječného kamarádství.